

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Mad Max Sportswear Company s.r.o.**, se sídlem Podolská 401/50, Praha 4, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2017, č. j. 315/2017-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2019, č. j. 2 A 90/2017 – 52,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně – Mgr. Václava Voříška, advokáta, se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalovaný, jako stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jehož výrokem I. bylo zrušeno shora označené stěžovatelovo rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí žalovaného“); výrokem II. byla stěžovateli uložena povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

[2] Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto žalobčino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 11. 2016, č. j. MHMP 2065985/2016/Dvo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[3] Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z porušení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a tedy z naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 125f odst. 1 téhož zákona, kterého se jako provozovatelka motorového vozidla tovární značky Volkswagen, registrační značky X dopustila tím, že nezajistila, aby dne 28. 4. 2016 kolem 9:37 hod. v Praze 9 na křižovatce Kbelské a Poděbradské při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Nezjištěný řidič v uvedeném čase a místě nezastavil výše specifikované motorové vozidlo na signál, který mu přikazoval zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, když s uvedeným vozem vjel do prostoru světelně řízené křižovatky v době, kdy byl na tříbarevné soustavě se směrovými signály světelného signalizačního zařízení pro směr jeho jízdy signál s červeným světlem „Stůj!“ (jinými slovy - jel na červenou). Za to byla žalobkyni prvostupňovým rozhodnutím podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 125f odst. 3 a za použití § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2500 Kč. Současně jí byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1000 Kč.

[4] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku mj. uvedl, že „[z]e správního spisu vyplývá, že kamerový systém, jímž bylo zaznamenáno, že nezjištěný řidič (...) dne 28. 4. 2016 v 9:37 hod. v Praze 9 na křižovatce Kbelské a Poděbradské nezastavil vozidlo registrační značky X na signál s červeným světlem „Stůj!“, byl provozován Městskou policií hl. m. Prahy, tedy obecní policií ve smyslu ust. § 1 odst. 1 odst. 4 zákona o obecní policii (Obecní policie zřízená obcí, která je městem nebo statutárním městem, a v hlavním městě Praze se označuje městská policie.). Co však ze spisu není patrné, je skutečnost, za jakým účelem byl daný kamerový systém zřízen a provozován. Pokud by tomu tak bylo pouze za účelem sledování průjezdu křižovatkou na signál červeného světla „Stůj!“, nebyl by systém potřebný k plnění úkolů obecní policie, byl by tedy zřízen v rozporu se zákonem a důkaz opatřený tímto systémem by byl pro účely řízení o správním deliktu nepoužitelný.“ Z uvedeného důvodu městský soud napadený rozsudek zrušil pro nezákonnost a vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení, v němž se měl otázkou účelu zřízení a provozování kamerového systému zabývat.

[5] Městský soud rovněž upozornil, že s žalobkyní bylo souběžně s předmětným správním řízením vedeno i řízení pro správní delikt podle § 125d odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Konkrétně poukázal na příkaz Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 24. 1. 2017, č. j. MHMP 112105/2017/DeL, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z porušení § 10 odst. 1 písm. a) a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 125d odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kterého se jako provozovatelka osobního automobilu registrační značky X dopustila tím, že byl v provozu na pozemních komunikacích dne 15. 6. 2016 použit předmětný vůz, který nesplňoval podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, za což jí byla uložena pokuta ve výši 3000 Kč. Městský soud proto stěžovatele zavázal, aby v dalším řízení v případě ukládání pokuty zohlednil absorpční zásadu.

pokračování

[6] V kasační stížnosti uplatnil stěžovatel kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost tedy podává z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení a v nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[7] Stěžovatel namítá, že městský soud do svých úvah nikterak nezahrnul okolnost dokládanou vyjádřením ředitele Městské policie hl. m. Prahy ze dne 11. 7. 2018, č. j. MPPH 107323/2018, a sice že použitý automatizovaný technický prostředek (dále jen „ATP“) nebyl využíván pouze k monitoringu průjezdu křižovatky na červenou, ale i k sběru dopravních dat, jejich klasifikaci, k úsekovému měření rychlosti a k dalším účelům. Zmíněné písemné vyjádření přitom stěžovatel doručil dne 11. 12. 2019 městskému soudu jako součást reakce na žalobčinu repliku.

[8] Dále stěžovatel vyjadřuje nesouhlas s městským soudem konstatovanou nutností vést společné správní řízení v nyní projednávané věci a ve věci vedené u správního orgánu prvního stupně pod sp. zn. S-MHMP 1475457/2016/DeL. Domnívá se, že taková povinnost by byla dána pouze tehdy, pokud by žalobkyně v řízení o správním deliktu na uvedené další správní řízení bývala upozornila, v čemž se stěžovatel opírá o závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018 – 47. V nynější věci však žalobkyně žádné takové upozornění nepodala.

[9] Žalobkyně se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 19. 2. 2020. Ztotožnila se s údajným závěrem městského soudu, že kamerový systém byl provozován nezákonně. Stěžovatel podle ní netvrdí, že by byl systém provozován za účelem odlišným než právě odhalování přestupků spočívajících v průjezdu křižovatkou na červenou. Ostatně že tomuto tak není, je zřejmé již z názvu kamerového systému „UnicamREDLIGHT“, stejně jako z informací podávaných na webových stránkách výrobce systému Unicam. Stěžovatelovo tvrzení, že předmětný instalovaný ATP má rovněž další funkcionality, jako např. měření rychlosti, měření a sběr dopravních dat, nebylo nikterak důkazně podloženo, přičemž stěžovatelem zmiňované vyjádření ředitele obecní policie nelze považovat za přesvědčivý důkaz. Na závěr svého vyjádření žalobkyně připojila obsáhlý nesouhlas s tím, aby Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ve věci samé uvedl identifikační údaje žalobkyně a jejího zástupce (advokáta), resp. aby rozhodnutí s těmito údaji zveřejnil na svých webových stránkách.

[10] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[11] Kasační stížnost jako celek není důvodná, byť jednu z kasačních námitek Nejvyšší správní soud důvodnou shledal (srov. níže).

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti. Ta měla spočívat v nedostatku důvodů napadeného rozsudku, zapříčiněném opomenutím krajského soudu zohlednit stěžovatelem doložené písemné vyjádření ředitele Městské policie hl. m. Prahy k funkcionalitám dotčeného kamerového systému.

[13] Ve svém rozsudku ze dne ze dne 2. 8. 2012, č. j. 4 Ans 1/2012 - 61, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[n]evypořádá-li se krajský soud ve svém rozsudku, jímž vyhověl žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, s námitkami žalovaného obsaženými ve vyjádření k žalobě, poruší tím § 36 odst. 1 s. ř. s.“ K tomu doplnil, že „[ch]ybějící vypořádání zásadních námitek žalovaného může způsobit, že rozsudek, jímž krajský soud vyhověl žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, trpí nedostatkem důvodů rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“ Nejvyšší správní soud si je vědom, že uvedený názor byl vysloven ve vztahu k řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, avšak nepochybuje, že jej lze zobecnit a vztáhnout i na nyní posuzovanou věc, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně ve správním řízení uplatnila toliko blanketní odvolání, čímž se podstatná část prvotní přezkumné činnosti fakticky přesunula až na fázi řízení před městským soudem. To přidává obranné argumentaci žalovaného (stěžovatele) v řízení o žalobě proti jeho rozhodnutí na významu, neboť z povahy věci zde v řízení před žalovaným nebyly odvolací námitky, k nimž by se žalovaný býval měl v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřit.

[14] Nejvyšší správní soud ze soudního spisu městského soudu ověřil, že vyjádření ředitele Městské policie hl. m. Prahy ze dne 11. 7. 2018, č. j. MPPH 107323/2018, bylo městskému soudu stěžovatelem skutečně zasláno jako příloha č. 1 podání žalovaného ze dne 6. 12. 2019 (vyjádření žalovaného k replice). Vyjádření stěžovatele bylo městskému soudu společně s uvedenou přílohou doručeno do datové schránky dne 11. 12. 2019, tj. osm dní před vydáním napadeného rozsudku. Ve vyjádření k replice přitom stěžovatel výslovně uvedl, že „v příloze zasílá vyjádření Městské policie hl. m. Prahy ze dne 11.07.2018, č. j. MHMP (správně „MPPH“, jak uvedeno výše; pozn. NSS) 107323/2018, ze kterého jednoznačně vyplývá, že na nyní projednávanou věc nedopadají závěry učiněné v rozsudku NSS č. j. 10 As 15/2018 – 36.“ Přiložené vyjádření ředitele městské policie mj. zdůrazňuje, že „[s]ystém lze kombinovat a je kombinován i s dalšími dopravními systémy jako je např. měření úsekové rychlosti, měření okamžité rychlosti, detekce rozměrů vozidel (použitím 3D skeneru), apod.“ Obsahuje rovněž právní argumentaci k aplikovatelnosti závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 – 36, na nyní posuzovanou věc.

[15] Je třeba přisvědčit stěžovateli v tom, že uvedená příloha, tj. vyjádření ředitele městské policie, není v odůvodnění napadeného rozsudku nikterak reflektováno. Městský soud bez ohledu na ně konstatoval: „Co však ze spisu není patrné, je skutečnost, za jakým účelem byl daný kamerový systém zřízen a provozován. Pokud by tomu tak bylo pouze za účelem sledování průjezdu křižovatkou na signál červeného světla „Stůj!“, nebyl by systém potřebný k plnění úkolů obecní policie, byl by tedy zřízen v rozporu se zákonem a důkaz opatřený tímto systémem by byl pro účely řízení o správním deliktu nepoužitelný. Městský soud v Praze tedy napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a na žalovaném bude, aby se touto otázkou zabýval v dalším řízení.“

[16] Je sice pravdou, že účel zřízení a provozování dotčeného kamerového systému ze správního spisu nevyplýval, jak naznal městský soud, avšak městský soud neměl opomenout vyjádřit se k příloze vyjádření stěžovatele, jež se týká právě této otázky. Současně je třeba poznamenat, že v nynější věci je prvostupňové rozhodnutí datováno dnem 16. 11. 2016 a rozhodnutí žalovaného dnem 5. 6. 2017. S ohledem na časové vymezení období vedení správního řízení je přitom problematické vytýkat správním orgánům (stěžovateli), že správní spis neobsahuje podklady pro posouzení případné plurality účelů zřízení a provozování předmětného kamerového systému; vzhledem

pokračování

k tomu že žalobkyně toto sama ve správním řízení nenamítala a zároveň právní závěry městským soudem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 – 36, ještě nemohly být v té době správním orgánům známy, neměly tyto důvod domnívat se, že je vhodné takové případné podklady do správního spisu opatřit. V takovéto situaci by nevhodnějším řešením, které by přiměřeněji reagovalo na pozdější vznik potřeby posoudit skutkovou otázku účelů zřízení a provozování předmětného kamerového systému, bylo doplnění dokazování samotným městským soudem v řízení o žalobě, nikoli rušení rozhodnutí žalovaného z důvodu, který mu nelze spravedlivě vytýkat. Právě stěžovatelkou přiložené vyjádření ředitele městské policie přitom mohlo a mělo být jednou z listin, které by městský soud v procesu dokazování měl vzít v potaz. Jelikož však městský soud toto zcela opomenul, nezbývá než konstatovat jeho pochybení.

[17] Ačkoli Nejvyšší správní soud přisvědčil výše vypořádané kasační námitce, nepřistoupil ke zrušení napadeného rozsudku, a to z následujícího důvodu.

[18] Z odůvodnění napadeného rozsudku zřetelně vyplývá, že městský soud shledal důvodnou nikoli jednu, nýbrž dvě žalobní námitky. Druhá z nich přitom spočívala v námitce neuplatnění absorpční zásady při ukládání pokuty správním orgánem prvního stupně, resp. absence jakékoli zmínky o takovém postupu jak v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, tak v odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Právní názor městského soudu ozřejmující úvahy vedoucí k závěru o důvodnosti předmětné námitky nicméně stěžovatel v kasační stížnosti vůbec nespornuje. Namísto toho směřuje jeho druhá kasační námitka proti údajnému závěru městského soudu o nutnosti vést společné správní řízení v nyní projednávané věci a ve věci vedené u správního orgánu prvního stupně pod sp. zn. S-MHMP 1475457/2016/DeL. Nejvyšší správní soud však po přezkoumání odůvodnění napadeného rozsudku musí konstatovat, že jde o kasační námitku zcela lichou, neboť městský soud žádný takový závěr nepřijal. Naopak, z odůvodnění napadeného rozsudku se jasně podává, že *„je na uvážení správního orgánu, zda společné řízení povede, či nikoli. Nevedení společného řízení o sbíhajících se správních deliktech tedy není vadou řízení, která by způsobovala jeho nezákonnost.“* Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že druhá (a poslední) kasační námitka není důvodná, neboť je chybná již ve svém základním předpokladu, tj. že městský soud přijal určitý právní závěr, ačkoli se tak evidentně nestalo.

[19] Vzhledem k tomu, že stěžovatel další kasační námitky neuplatnil, a tedy žádným způsobem neprovedl proti druhému zrušovacímu důvodu městského soudu, nezbývá než (s ohledem na vázanost Nejvyššího správního soudu uplatněnými důvody kasační stížnosti, srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.) kasační stížnost zamítnout, neboť právě jeden ze zrušovacích důvodů dle napadeného rozsudku zůstal nezpochybněn a postačuje k tomu, aby výrok napadeného rozsudku o zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení obstál.

[20] Na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že výše sice městskému soudu vytkl neprovedení dokazování k otázce účelů vzniku a provozování kamerového systému a vysvětlil, proč nepovažuje za důvodné přičítat správním orgánům k tíži absenci podkladů k této otázce ve spisovém materiálu; pakliže ale, s ohledem na zamítnutí kasační stížnosti, žalovaný bude ve správním řízení pokračovat, nemá být výše uvedená výtka Nejvyššího správního soudu chápána jako pobídka k tomu, aby žalovaný dokazování k předmětné

skutkové otázky v dalším řízení neprovedl a vyčkával s tím až na případné další žalobní řízení. Při ověření zákonnosti zjištění deliktu kamerovým zařízením obecní policie je třeba vzít v potaz rozhodná hlediska plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu. Podle jeho rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 - 36, „(o)becní policie nemohla v době před 1. 7. 2017 provozovat kamerový systém, jehož jediným či hlavním cílem bylo monitorovat dodržování povinnosti zastavit vozidlo na signál červeného světla [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu)]“. Stejně tak v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 2 As 234/2018 - 36, při posuzování využitelnosti výstupů z obdobného kamerového systému vyslovil: „Aby tedy mohl být předmětný záznam z kamerového systému použitelným důkazem pro vyvození odpovědnosti za daný správní delikt, musel by, i přes jeho výše uvedenou charakteristiku, žalovaný velmi přesvědčivě prokázat, že tento kamerový systém provozovala městská policie primárně za jiným (v rozhodné době v jeho kompetenci se nacházejícím) účelem, nikoliv pouze k detekci vozidel projíždějících na signál červeného světla“. Znamená to tedy, že zachytávání vozidel jedoucích „na červenou“ nesmí být jedním z více „pravidelných“ účelů daného systému.

[21] Pokud jde o polemiku žalobkyně s praxí Nejvyššího správního soudu při uveřejňování anonymizovaných verzí meritorních rozhodnutí, postačí uvést, že způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobkyně nebo advokáta Mgr. Václava Voříška. Jak již soud mnohokrát uvedl, pokud se advokát „cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, obdobně srov. rozsudky NSS ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 36/2019 - 34, a další). Soud dodává, že obdobná argumentace byla v jiném řízení již předložena předsedovi Nejvyššího správního soudu (viz řízení vedené pod sp. zn. 7 As 140/2019, ve kterém zastupoval účastníka řízení rovněž Mgr. Václav Voříšek). Předseda soudu na žádost reagoval přípisem ze dne 23. 7. 2019, č. j. S 120/2019 - 12 (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2019, č. j. 7 As 161/2019 - 28).

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšná žalobkyně má oproti neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu účelně vynaložených nákladů tohoto řízení. Při jejich vyčíslení vyšel Nejvyšší správní soud z obsahu spisu. Žalobkyně byla v řízení zastoupena advokátem, který jí poskytl jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v rozhodném znění (dále jen „advokátní tarif“), spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti. Jako účelně vynaložený náklad na tento úkon právní pomoci lze uznat částku vypočtenou dle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tj. 3100 Kč, navýšenou o paušální částku náhrady hotových výdajů advokáta dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu (300 Kč na jeden úkon právní služby). Souhrnnou částku 3400 Kč je přitom třeba (s ohledem na § 35 odst. 10 ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.) navýšit o daň z přidané hodnoty v sazbě 21 %, tj. o 714 Kč, neboť zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkem je proto stěžovatel povinen

pokračování

zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč, a to do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku, k rukám shora označeného zástupce žalobkyně.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. prosince 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu